

[Gunhild Due.]

Jeg vil gerne lige sige om teater for børn og med børn, at der er jo mange mennesker, som gerne vil arbejde med dette, men der er desværre så dårlige støttemuligheder nu, så når teaterloven skal revideres, håber jeg meget, at det lykkes at skabe ordentlige bevillinger på det område og ikke bare en klatskilling, for nutidens børn skulle gerne have bedre muligheder, end vi andre nogen sinde har haft, for at møde teatret og lære dets mange former at kende. Det er vigtigt at sætte ind her, hvis man vil ændre på det forhold, at kun en meget lille del af befolkningen i dag føler det naturligt at gå i teatret. Det, at så mange ikke føler det som noget selvfølgelig at gå jævnlig i teatret eller til anden kunstformidling, er jo ikke bare et spørgsmål om manglende traditioner, men sikkert i nok så høj grad et spørgsmål om mangel på reelle muligheder, mangel på overskud både med hensyn til økonomi, tid og kræfter. Hvis man efter en hård arbejdsdag endelig er nået hjem, måske efter at have tilbragt en time eller mere i enerverende trafik, så skal der meget til for igen at kaste sig ud i trafikken for at komme i teatret; mange såkaldte åndsarbejdere har nok lidt svært ved at forestille sig, hvad det vil sige at skulle op ved 5-6 tiden om morgenen for at nå på arbejde kl. 7. De små teatre skulle have en chance for at nå ud til større kredse, hvis de bliver lagt derud, hvor folk bor, eller hvis de turnerer rundt i skoler og andre lokaliteter i tilknytning til boligområder.

Jeg tror også, man kunne og skulle eksperimentere med at oprette kulturbusser med teateroplæsning, debatter, musik og billeder, busser, som kunne køre rundt over hele landet, også til de små steder, og blive et selvfølgelig led i hverdagen uden al højtidelighed. Jeg mener, det er digteren Per Højholt, der engang har udkastet en idé om at sende et skib rundt. Vi kunne så glimrende udnytte det forhold, at vi alle vegne er omgivet af vand, og lave et skib, der kunne sejle rundt, komme dér, hvor folk er, det kunne danne rammen om udstillinger, teaterforestillinger, koncerter, måske dans, og der kunne være cafeterier og noget for børn, sådan at hele familien kunne komme til at beskæftige sig med de mange forskellige tilbud, der kunne være sådan et sted.

Bortset fra radio, TV og film er det vel

bibliotekerne og museerne, der når længst ud i befolkningen. Derfor er det også så urimeligt, at vore museer er så dårligt stillet, som tilfældet er. Vore lokalmuseer er på fallittens rand; jeg ved, at vi får lejlighed til at drøfte det senere, men jeg vil gerne sige lidt om nationalmuseet her, også fordi jeg nok synes, at redegørelsen måske er lige lovlig hård ved museet. Det er ikke, fordi jeg ikke selv kan kritisere museerne, som mange af dem fremtræder i dag, for det kan jeg sagtens, men jeg vil bare gerne gøre opmærksom på, at når nationalmuseet i dag kun får 20 mill. kr. om året til hele sin drift — man kan sammenligne det med det kgl. teater, der får 37 mill. kr. i tilskud — så kan man ikke, samtidig med at man udsulter museet økonomisk, bebrejde det, at det er kedsommeligt, og at det ikke kan tage nye initiativer op. Nationalmuseet, der vel i virkeligheden forvalter vor egentlige nationale formue, har dårlige forhold. Det eneste rigtige må være at flytte det ud, fordi bygningerne er så uegnede, som de er; bl. a. må man holde en temperatur på 6 grader af hensyn til fugtigheden, og det er jo ikke nogen publikumsvenlig temperatur. Jeg mener ikke, man skal flytte det ud kun på baggrund af succesen med udstillingen i Brede, men først og fremmest fordi de nuværende bygninger er uegnede.

I redegørelsen spørges der, om man ikke bør beholde museet i København, også af hensyn til turisterne. Men ved at tælle den lange remse af museer, der findes i København, kom jeg op i nærheden af 40, så jeg tror ikke, det gør noget, at vi flytter nationalmuseet ud. Jeg mener, vi bør gøre det både af hensyn til opbevaringen af tingene og af hensyn til publikum.

I et nyt museum kunne de nye tanker og ideer, som museumsfolkene har om museumsdrift, men som de bare ikke kan få penge til at føre ud i livet, virkeliggøres. Man kunne få et familievenligt museum, et virkelig godt udfugtsmål, hvor folk ville nyde at komme, og hvor man ligesom kunne følge den interesse op, der ligger i tiden, for gamle sager osv.

Vi er jo ellers ganske mange, som ikke gennem opvækst, skole og miljø har lært museerne og de andre kulturinstitutioner at kende. Derfor har vi brug for, at nogen fortæller os om disse oplevelsesmuligheder.